

Hej med jer.

Jeg vil gerne fortælle om min mand. Han er opereret for blærekræft og har efterfølgende fået kemoterapi.

Min mand blev som sagt opereret for blærekræft for 8 år siden. Han fik fjernet blære, prostata, urinrør og lymfekirtler. Forhistorien skal vist også med her: (jeg skal prøve at korte den ned).

Juli 2005: Gik til læge, hyppig vandladning. Kort efter: blod i urinen. Dernæst forskellige undersøgelser.

Sept. 2005: Holstebro, man skrabe i blæren. Kræft stadie 1.

Okt. 2005: Holstebro, igen skrabe i blæren, svaret var at man "ikke kunne styre det", derfor skulle han videre til Skejby ...

14/12 2005: Samtale i Skejby: "Vi ved hvad det er, men du skal først opereres den 14/01-2006."!! - tak for kaffe .. Det vil sige, at der gik et år, inden han fik den

"rigtige" behandling.

Det var lige på et hængende hår), efter min mening ...

Ved operationen fandt man så en tumor i stadie 4. og at det havde bredt sig til prostata og urinrør (det havde de ikke fortalt os inden. Det kan være, at de godt vidste dette, men valgte ikke at sige dette,)

Så det blev til; T4a NO MO - og en Brickerblære - og impotens..

Selve operationen forløb godt, og min mand blev udskrevet og kom hjem. Efter ca. 3 uger blev min mand ringet op fra Aarhus Kommunehospital, om han ville deltage i et forsøg med kemobehandling ?

Det var et Randomiseret fase III forsøg. Det bestod af Gemcitabin og Cis platin i serier af 4 . Strækkende sig over ca. 4 mdr.

Lægerne sagde, at det foregik ved lodtrækning, hvem der skulle deltage, og hvem der skulle have "snydekemo",

Gemcitabin: dag 1 , dag 8, dag 15 i hver serie.

Cisplatin; dag 2 i hver serie

Min mand blev udvalgt, han havde også en god almen tilstand, så det startede op

med det samme.

Min mand fik det selvfølgelig dårligt af det. Især Cisplatinen. Han sagde, at han under hele forløbet - altså de 4 måneder- havde det som om han havde en slags influenza:

Træt. meget træt, slap, appetitløs, svimmel, ondt i hovedet, kvalme, bleg, stiv i kroppen.

Han havde ikke de store hårtab (har heller ikke så meget hår på hovedet mere.) Han var 57 da han blev opereret.

Det meste af tiden lå han i sengen eller på sofaen. Han spiste i perioder kun, hvis han blev " håndfodret " af mig. Han havde kvalme hele tiden, og flygtede ud af hospitalet, så snart han var færdig med " en serie ". Han spiste helst ikke på hospitalet. (gør han stadig ikke).

Jeg har tidligere været tilknyttet hospitalsvæsenet og læste alt, hvad jeg kunne finde om sygdom og behandling, både fysisk og psykisk. Blandt andet vigtigheden af den rigtige kost under sygdomsforløbet, både før og efter.

Han havde indtil da arbejdet på fuld tid, var sygemeldt fra medio januar, til primo august 2006. Altså et halvt år.

Han troede i en periode, at han kunne holde til at gå på job (han er både stædig og sei). men det kunne han ikke. Han var alt for træt og slap. Det troede de i øvrigt også på kommunen. De vilde have ham i "arbejdsprøvning", men der satte vi hælene i.

Derefter har der jo så været alle de obligatoriske scanninger, og en enkelt gang mente de at der var "noget" i leveren, en anden gang i en lunge. Begge gange falsk alarm. Så 8 år efter kan ' . Å sige, at min mand fik den rigtige behandling, og at han ikke har haft tilbagefald af kræft, på trods af den dårlige prognose.

Det eneste, vi begge synes er rigtig træls og en kilde til evig sorg, er impotensen. Der har vi kun en løsning ,der kan bruges og det er indsprøjtninger. Det dræber al det Impulsive og har været og er stadig en træls bivirkning.

Men jeg kan forstå at det er et emne I vil tage op på et senere tidspunkt. ?

Det vil jeg /vi gerne høre nærmere om.

Jeg spurgte i øvrigt lægen den dag i Skejby, om der kunne blive tale om en nervebesparende operation? - men da var svaret meget kontant :

"Her skærer vi til der er rent kød".

Så vidste vi lige som, hvor vi var henne ... !

^{Dette} er skrevet af hustruen, jeg er nu 60 år, og var således kun 52 da min mand blev opereret.

Og vi havde et aktivt og velfungerende sexliv indtil dagen før..

Men alt i alt er vi taknemlige for, at min mand er i live, og at han fungerer med sin Brickerblære. Han kan passe et job og vi har efterhånden stor familie. Med mange børnebørn.

Foreningen har valgt at bringe ovenstående beretning, da den foruden at være godt skrevet indeholder mange af de symptomer og problemer man som blærepatient kan blive udsat for .Heldigvis er der mange som slipper betydeligt nemmere igennem operationen.

Foreningen er bekendt med brevskriverens navn og har brevskriverens tilladelse til at lægge det på hjemmesiden